

шатъ и заговори. Азъ чухъ и запомнихъ дума по дума, това що каза:

— Благодаря ви много. Благодаря на всички, защото виждамъ, колко много ме обичате. Но азъ не мога да остана учитель тука. Азъ съмъ много доволенъ, че отидохъ на село и тамъ разбрахъ, колко много нашиятъ селяни: и деца, и възрастни иматъ нужда отъ учители, отъ истински учители. Тамъ е голъмъ мракъ. Страшна тъмнина е. И въ тая тъмнина да светна свѣтълъ слънчевъ лжчъ, това е най-голъмата ми радостъ! . . .

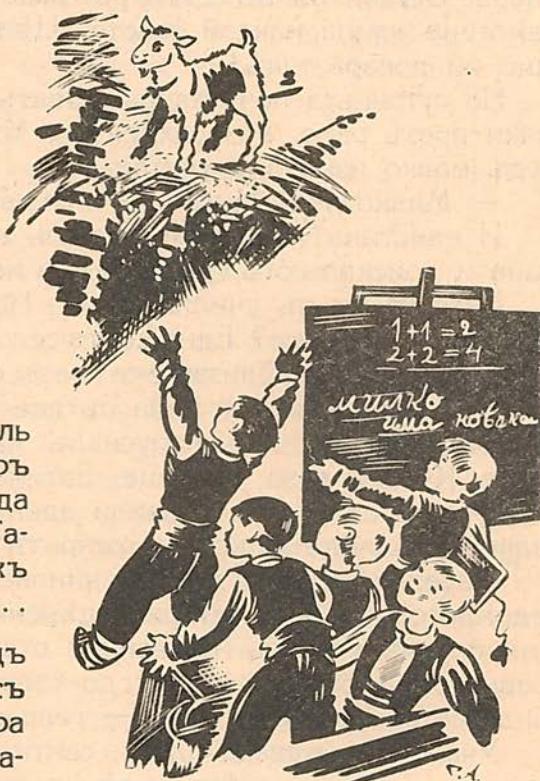
Всички мълчаха. Той говори още и почна да се сбогува. Мнозина плачеха. А учитель Ненко го грабна и го цѣлуна. Спуснаха се и другите учители и тъго прегръщаха и цѣлуваха. . .

А после замина. Замина учитель пакъ на село, макаръ че всички го молѣха да остане въ града. . . Такъвъ чуденъ човѣкъ бѣше моятъ Милко. . .

Малко време следъ това дойде при насъ единъ каруцарь. Избрата той петь чина, най-здравитъ и почна да ни товари на каруцата си.

— Кѫде ще ги карашъ? — запита нѣкой.

— На село, — отговори каруцарьтъ. Азъ трепнахъ. Гласътъ на каруцаря ми бѣ познатъ. Да познахъ го. Мой ученикъ. Позна ме и той. Драгни се казваше. Умно момче бѣше, весело, засмѣно. Пѣеше като славей, а се учеше, . . . учеше се като Милко! И можеше да стане

— Меее! — изврѣка яренцето.